Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 25ης Οκτωβρίου 2017*

«Αίτηση αναιρέσεως – Κανονισμός (ΕΚ) 1907/2006 (REACH) – Άρθρο 57 – Άκρως ανησυχητικές ουσίες – Προσδιορισμός – Άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β' – Εξαίρεση – Άρθρο 3, σημείο 15 – Έννοια ενδιάμεσου προϊόντος – Ακρυλαμίδιο»

Στην υπόθεση C-650/15 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 2015,

Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο),

SNF SAS, με έδρα το Andrézieux- Bouthéon (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τις E. Mullier και R. Cana, avocats, καθώς και από τον D. Abrahams, barrister,

αναιρεσείουσες,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Ευρωπαϊκός Οργανισμός Χημικών Προϊόντων (**ECHA**), εκπροσωπούμενος από την M. Heikkilä και τον W. Broere, επικουρούμενους από τους J. Stuyck και S. Raes, advocaten,

καθού πρωτοδίκως,

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τις M. Bulterman και B. Koopman,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την K. Talabér-Ritz καθώς και από τους E. Manhaeve, K. Mifsud-Bonnici και D. Kukovec, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, C. G. Fernlund (εισηγητή), J.–C. Bonichot, A. Arabadjiev και E. Regan, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Ιανουαρίου 2017,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 6ης Ιουλίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή τους αναιρέσεως η Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) και η SNF SAS ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 25ης Σεπτεμβρίου 2015, PPG και SNF κατά ECHA (T-268/10 RENV, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2015:698), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή τους με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ECHA), της 22ας Δεκεμβρίου 2009, περί προσδιορισμού του ακρυλαμιδίου (ΕΚ 201-173-7) ως ουσίας που πληροί τα κριτήρια του άρθρου 57 του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, για την καταχώριση, την αξιολόγηση, την αδειοδότηση και τους περιορισμούς των χημικών προϊόντων (REACH) και για την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων καθώς και για την τροποποίηση της οδηγίας 1999/45/ΕΚ και για κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 793/93 του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 1488/94 της Επιτροπής καθώς και της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών της Επιτροπής 91/155/ΕΟΚ, 93/67/ΕΟΚ, 93/105/ΕΚ και 2000/21/ΕΚ (ΕΕ 2006, L 396, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2007, L 136, σ. 3), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 552/2009 της Επιτροπής, της 22ας Ιουνίου 2009 (ΕΕ 2009, L 164, σ. 7) (στο εξής: κανονισμός REACH), σύμφωνα με το άρθρο 59 του εν λόγω κανονισμού (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Η αιτιολογική σκέψη 41 του κανονισμού REACH έχει ως εξής:

«Για λόγους εφαρμοσιμότητας και λόγω του ειδικού χαρακτήρα τους, θα πρέπει να ορισθούν ειδικές απαιτήσεις καταχώρισης για τα ενδιάμεσα προϊόντα. Τα πολυμερή θα πρέπει να εξαιρεθούν από την καταχώριση και την αξιολόγηση έως ότου γίνει εφικτή η επιλογή των πολυμερών που θα πρέπει να καταχωρίζονται λόγω των κινδύνων που ενέχουν για την υγεία του ανθρώπου ή για το περιβάλλον, με τρόπο απλό και αποτελεσματικό από άποψη κόστους και βάσει έγκυρων τεχνικών και επιστημονικών κριτηρίων.»

3 Το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Εφαρμογή», ορίζει:

«1. Ο παρών κανονισμός δεν εφαρμόζεται:

[…]

γ) στα μη απομονωμένα ενδιάμεσα προϊόντα.

[…]

8. Τα απομονωμένα ενδιάμεσα προϊόντα στις εγκαταστάσεις παρασκευής και μεταφερόμενα απομονωμένα ενδιάμεσα προϊόντα εξαιρούνται από:

[…]

β) τον τίτλο VII.

[…]

9. Οι διατάξεις των τίτλων II και VI δεν εφαρμόζονται στα πολυμερή.»

4 Το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Ορισμοί», ορίζει:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

[…]

15) Ενδιάμεσο προϊόν: ουσία η οποία παρασκευάζεται και καταναλώνεται ή χρησιμοποιείται αποκλειστικά στο πλαίσιο χημικών διεργασιών με σκοπό να μετατραπεί σε άλλη ουσία (στο εξής: "σύνθεση"):
   α) μη απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν: ενδιάμεση ουσία η οποία, κατά τη σύνθεση, δεν αφαιρείται σκόπιμα (παρά μόνο για δειγματοληψία) από τον εξοπλισμό μέσα στον οποίο πραγματοποιείται η σύνθεση. Ο εξοπλισμός αυτός περιλαμβάνει το δοχείο αντίδρασης, το βοηθητικό του εξοπλισμό, και κάθε άλλο εξοπλισμό μέσα από τον οποίο περνούν η ή οι ουσίες κατά τη διεργασία συνεχούς ροής ή ασυνεχούς ροής καθώς και τους σωλήνες για τη μεταφορά από το ένα δοχείο στο άλλο για το επόμενο βήμα της αντίδρασης, αλλά δεν περιλαμβάνει δεξαμενές ή άλλα δοχεία στα οποία φυλάσσονται η ή οι ουσίες μετά την παρασκευή·
   β) απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν στις εγκαταστάσεις παρασκευής: ενδιάμεση ουσία η οποία δεν ανταποκρίνεται στα κριτήρια του μη απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος, υπό τον όρο ότι η παρασκευή του ενδιάμεσου προϊόντος και η σύνθεση άλλης ουσίας ή ουσιών από το συγκεκριμένο ενδιάμεσο προϊόν γίνεται στις ίδιες εγκαταστάσεις παρασκευής τις οποίες εκμεταλλεύονται μια ή περισσότερες νομικές οντότητες·
   γ) μεταφερόμενο απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν: ενδιάμεση ουσία η οποία δεν ανταποκρίνεται στα κριτήρια του μη απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος και η οποία μεταφέρεται ή παραδίδεται σε άλλες εγκαταστάσεις.

16) Εγκατάσταση: ενιαία τοποθεσία στην οποία, εάν υπάρχουν περισσότεροι του ενός παρασκευαστές ουσίας ή ουσιών, μέρος της υποδομής και των εγκαταστάσεων χρησιμοποιούνται από κοινού.

[…]»

5 Το άρθρο 17 του κανονισμού REACH, με τίτλο «Καταχώριση απομονωμένων ενδιάμεσων προϊόντων στις εγκαταστάσεις παρασκευής», ορίζει:

«1. Κάθε παρασκευαστής απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος στις εγκαταστάσεις παρασκευής σε ποσότητες 1 τόνου ή άνω ετησίως υποβάλλει στον Οργανισμό καταχώριση για το απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν στις εγκαταστάσεις παρασκευής.

2. Η καταχώριση ενός απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος στις εγκαταστάσεις παρασκευής περιλαμβάνει όλες τις πληροφορίες που ακολουθούν, στο βαθμό που ο παρασκευαστής μπορεί να τις υποβάλει χωρίς να διενεργήσει [επιπλέον] δοκιμές:

α) την ταυτότητα του παρασκευαστή, όπως ορίζεται στο σημείο 1 του παραρτήματος VI·

β) την ταυτότητα του ενδιάμεσου προϊόντος, όπως ορίζεται στα σημεία 2.1 έως 2.3.4 του παραρτήματος VI·

γ) την ταξινόμηση του ενδιάμεσου προϊόντος, όπως ορίζεται στο σημείο 4 του παραρτήματος VI·

δ) κάθε διαθέσιμη πληροφορία που, ενδεχομένως, υπάρχει για τις φυσικοχημικές ιδιότητες του ενδιάμεσου προϊόντος και για τις επιπτώσεις του στην υγεία του ανθρώπου ή στο περιβάλλον. Όταν υπάρχει πλήρης έκθεση μελέτης, υποβάλλεται περίληψη μελέτης·

ε) σύντομη γενική περιγραφή της χρήσης, όπως ορίζεται στο σημείο 3.5 του παραρτήματος VI·

στ) λεπτομέρειες των εφαρμοζόμενων μέτρων διαχείρισης του κινδύνου.

[…]

3. Η παράγραφος 2 εφαρμόζεται μόνον σε απομονωμένα ενδιάμεσα προϊόντα στις εγκαταστάσεις παρασκευής εάν ο παρασκευαστής βεβαιώνει ότι η ουσία παράγεται και χρησιμοποιείται υπό αυστηρά ελεγχόμενες συνθήκες, δηλαδή ότι περιορίζεται αυστηρά με τεχνικά μέσα καθ' όλη τη διάρκεια του κύκλου ζωής της. Για την ελαχιστοποίηση των εκπομπών και της τυχόν επακόλουθης έκθεσης, χρησιμοποιούνται τεχνολογίες ελέγχου και διαδικασιών.

Εάν δεν πληρούνται οι όροι αυτοί, η καταχώριση περιλαμβάνει τις πληροφορίες που ορίζονται στο άρθρο 10.»

6 Το άρθρο 18 του κανονισμού REACH, το οποίο επιγράφεται «Καταχώριση μεταφερόμενων απομονωμένων ενδιάμεσων προϊόντων», ορίζει:

«1. Κάθε παρασκευαστής ή εισαγωγέας απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος που μεταφέρεται σε ποσότητες 1 τόνου ή άνω ετησίως, υποβάλλει στον Οργανισμό καταχώριση για το μεταφερόμενο απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν.

2. Η καταχώριση μεταφερόμενου απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος περιλαμβάνει όλες τις ακόλουθες πληροφορίες:

α) ταυτότητα του παρασκευαστή ή του εισαγωγέα, όπως ορίζεται στο σημείο 1 του παραρτήματος VI·

β) ταυτότητα του ενδιάμεσου προϊόντος, όπως ορίζεται στα σημεία 2.1 έως 2.3.4 του παραρτήματος VI·

γ) ταξινόμηση του ενδιάμεσου προϊόντος, όπως ορίζεται στο σημείο 4 του παραρτήματος VI·

δ) κάθε διαθέσιμη πληροφορία που, ενδεχομένως, υπάρχει για τις φυσικοχημικές ιδιότητες του ενδιάμεσου προϊόντος και για τις επιπτώσεις του στην υγεία του ανθρώπου ή στο περιβάλλον. Όταν υπάρχει πλήρης έκθεση μελέτης, υποβάλλεται περίληψη μελέτης·

ε) σύντομη γενική περιγραφή της χρήσης, όπως ορίζεται στο σημείο 3.5 του παραρτήματος VI·

στ) πληροφορίες για τα μέτρα διαχείρισης του κινδύνου που εφαρμόζονται και συνιστώνται στο χρήστη σύμφωνα με την παράγραφο 4.

[…]

3. Η καταχώριση ενός απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος που μεταφέρεται σε ποσότητες άνω των 1 000 τόνων ετησίως ανά παρασκευαστή ή εισαγωγέα περιλαμβάνει τις πληροφορίες που ορίζονται στο παράρτημα VII, επιπλέον των πληροφοριών που απαιτούνται δυνάμει της παραγράφου 2.

Για την παραγωγή των πληροφοριών αυτών, εφαρμόζεται το άρθρο 13.

4. Οι παράγραφοι 2 και 3 εφαρμόζονται μόνον σε μεταφερόμενα απομονωμένα ενδιάμεσα προϊόντα εάν ο παρασκευαστής ή ο εισαγωγέας βεβαιώνει ο ίδιος ή δηλώνει ότι έχει λάβει βεβαίωση από τον χρήστη ότι η σύνθεση άλλης ουσίας ή ουσιών από το συγκεκριμένο ενδιάμεσο προϊόν γίνεται σε διαφορετικές εγκαταστάσεις παρασκευής υπό τις ακόλουθες αυστηρά ελεγχόμενες συνθήκες:

α) η ουσία περιορίζεται αυστηρά με τεχνικά μέσα καθ' όλη τη διάρκεια του κύκλου ζωής της, που περιλαμβάνει την παρασκευή, τον καθαρισμό, την καθαριότητα και τη συντήρηση εξοπλισμού, τη δειγματοληψία, την ανάλυση, τη φόρτωση και εκφόρτωση εξοπλισμού ή δοχείων, τη διάθεση ή τον καθαρισμό αποβλήτων και την αποθήκευση·

β) χρησιμοποιούνται τεχνολογίες ελέγχου και διαδικασιών οι οποίες ελαχιστοποιούν τις εκπομπές και την τυχόν συνακόλουθη έκθεση·

γ) μόνο κατάλληλα εκπαιδευμένο και εξουσιοδοτημένο προσωπικό χειρίζεται την ουσία·

δ) κατά τις εργασίες καθαριότητας και συντήρησης, πριν ανοίξει ή εισέλθει κάποιος στο σύστημα, εφαρμόζονται ειδικές διαδικασίες, όπως εκκένωση και πλύσιμο·

ε) σε περιπτώσεις ατυχημάτων και όταν δημιουργούνται απόβλητα, χρησιμοποιούνται τεχνολογίες διαδικασιών ή/και ελέγχου για την ελαχιστοποίηση των εκπομπών και, συνεπώς, της έκθεσης κατά τη διαδικασία καθαρισμού ή καθαριότητας και συντήρησης·

στ) οι διαδικασίες χειρισμού της ουσίας καθορίζονται γραπτώς και παρακολουθούνται αυστηρά από τον υπεύθυνο λειτουργίας των εγκαταστάσεων.

Εάν δεν πληρούνται οι όροι του πρώτου εδαφίου, η καταχώριση περιλαμβάνει τις πληροφορίες που ορίζονται στο άρθρο 10.»

7 Ο τίτλος VII του κανονισμού REACH, ο οποίος επιγράφεται «Αδειοδότηση», περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τα άρθρα 56 έως 64.

8 Το άρθρο 56 του κανονισμού αυτού, με τίτλο «Γενικές διατάξεις», ορίζει στην παράγραφο 1:

«Ένας παρασκευαστής, εισαγωγέας ή μεταγενέστερος χρήστης δεν διαθέτει μια ουσία στην αγορά για χρήση ούτε τη χρησιμοποιεί ο ίδιος, εάν η ουσία περιλαμβάνεται στο παράρτημα XIV, εκτός εάν:

α) η χρήση ή οι χρήσεις της ουσίας υπό καθαρή μορφή ή σε μείγμα ή η ενσωμάτωση της ουσίας σε αντικείμενο, για το οποίο η ουσία διατίθεται στην αγορά ή για το οποίο την χρησιμοποιεί ο ίδιος, έχει αδειοδοτηθεί σύμφωνα με τα άρθρα 60 έως 64, ή

β) η χρήση ή οι χρήσεις της ουσίας υπό καθαρή μορφή ή σε μείγμα ή η ενσωμάτωσή της σε αντικείμενο, για το οποίο η ουσία διατίθεται στην αγορά ή για το οποίο την χρησιμοποιεί ο ίδιος, έχει εξαιρεθεί από την απαίτηση αδειοδότησης του ίδιου του παραρτήματος XIV σύμφωνα με το άρθρο 58 παράγραφος 2, ή

[…]».

9 Το άρθρο 57 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο επιγράφεται «Ουσίες προς εγγραφή στο παράρτημα XIV», ορίζει:

«Οι ακόλουθες ουσίες μπορούν να εγγράφονται στο παράρτημα XIV σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 58:

α) ουσίες που ανταποκρίνονται στα κριτήρια ταξινόμησης ως καρκινογόνες κατηγορίας 1 ή 2, σύμφωνα με την οδηγία 67/548/ΕΟΚ·

β) ουσίες που ανταποκρίνονται στα κριτήρια ταξινόμησης ως μεταλλαξιογόνες κατηγορίας 1 ή 2, σύμφωνα με την οδηγία 67/548/ΕΟΚ·

γ) ουσίες που ανταποκρίνονται στα κριτήρια ταξινόμησης ως τοξικές για την αναπαραγωγή, κατηγορίας 1 ή 2, σύμφωνα με την οδηγία 67/548/ΕΟΚ·

δ) ουσίες που είναι ανθεκτικές, βιοσυσσωρεύσιμες και τοξικές βάσει των κριτηρίων που καθορίζονται στο παράρτημα XIII του παρόντος κανονισμού·

ε) ουσίες που είναι άκρως ανθεκτικές και άκρως βιοσυσσωρεύσιμες βάσει των κριτηρίων που καθορίζονται στο παράρτημα XIII του παρόντος κανονισμού·

στ) ουσίες, όπως αυτές που έχουν ιδιότητες ενδοκρινικής διαταραχής ή αυτές που έχουν ανθεκτικές, βιοσυσσωρεύσιμες και τοξικές ιδιότητες ή άκρως ανθεκτικές και άκρως βιοσυσσωρεύσιμες ιδιότητες, οι οποίες δεν πληρούν τα κριτήρια των στοιχείων δ) ή ε) και για τις οποίες υπάρχουν επιστημονικά στοιχεία ότι είναι πιθανόν να έχουν σοβαρές επιπτώσεις στην υγεία του ανθρώπου ή το περιβάλλον, οι οποίες προκαλούν ισοδύναμο επίπεδο ανησυχίας με εκείνο άλλων ουσιών που περιλαμβάνονται στα στοιχεία α) έως ε) και που καθορίζονται κατά περίπτωση, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 59.»

10 Το άρθρο 59 του κανονισμού REACH, με τίτλο «Προσδιορισμός των ουσιών που αναφέρονται στο άρθρο 57», ορίζει:

«1. Η διαδικασία που αναφέρεται στις παραγράφους 2 έως 10 του παρόντος άρθρου εφαρμόζεται για τον προσδιορισμό των ουσιών που ανταποκρίνονται στα κριτήρια του άρθρου 57 και για την κατάρτιση καταλόγου αυτών των υποψήφιων ουσιών προς ενδεχόμενη εγγραφή στο παράρτημα XIV. […]

[…]

3. Κάθε κράτος μέλος μπορεί να εκπονεί φάκελο σύμφωνα με το παράρτημα XV για ουσίες οι οποίες κατά τη γνώμη του ανταποκρίνονται στα κριτήρια του άρθρου 57 και να τον διαβιβάζει στον Οργανισμό. […]

[…]

7. Όταν διατυπώνονται ή παραλαμβάνονται σχόλια, ο Οργανισμός παραπέμπει το φάκελο στην επιτροπή των κρατών μελών εντός 15 ημερών από τη λήξη της περιόδου των 60 ημερών που αναφέρεται στην παράγραφο 5.

8. Εάν, εντός 30 ημερών από την παραπομπή του φακέλου, η επιτροπή των κρατών μελών καταλήξει σε ομόφωνη συμφωνία σχετικά με τον προσδιορισμό, ο Οργανισμός μπορεί να συμπεριλάβει την ουσία αυτή στον κατάλογο που αναφέρεται στην παράγραφο 1. Ο Οργανισμός μπορεί να περιλαμβάνει την ουσία αυτή στις συστάσεις που διατυπώνει δυνάμει του άρθρου 58 παράγραφος 3.

9. Εάν η επιτροπή των κρατών μελών δεν καταλήξει σε ομόφωνη συμφωνία, η Επιτροπή εκπονεί σχέδιο πρότασης για τον προσδιορισμό της ουσίας εντός τριών μηνών από την παραλαβή της γνώμης της επιτροπής των κρατών μελών. Η τελική απόφαση για τον προσδιορισμό της ουσίας λαμβάνεται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 133 παράγραφος 3.

10. Ο Οργανισμός δημοσιεύει και επικαιροποιεί στον δικτυακό τόπο του τον κατάλογο που αναφέρεται στην παράγραφο 1 αμελλητί μετά τη λήψη της απόφασης για την εγγραφή της ουσίας.»

11 Τα άρθρα 60 έως 64 του κανονισμού REACH αφορούν τη διαδικασία αδειοδοτήσεως.

12 Ο κανονισμός (ΕΕ) 366/2011 της Επιτροπής, της 14ης Απριλίου 2011, για την τροποποίηση του κανονισμού 1907/2006, όσον αφορά το παράρτημα XVII (ακρυλαμίδιο) (ΕΕ 2011, L 101, σ. 12), προβλέπει την προσθήκη του ακόλουθου σημείου 60 στον πίνακα του εν λόγω παραρτήματος XVII:

«60. Ακρυλαμίδιο αριθ. CAS 79-06-1	Δεν κυκλοφορεί στην αγορά ούτε χρησιμοποιείται ως ουσία ή συστατικό μειγμάτων σε συγκέντρωση ίση ή υψηλότερη από 0,1 % κατά βάρος για εφαρμογές ρευστών κονιαμάτων μετά τις 5 Νοεμβρίου 2012».

Το ιστορικό της διαφοράς

13 Από τις σκέψεις 1 έως 10 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, με την επίδικη απόφαση, ο ECHA συμπεριέλαβε το ακρυλαμίδιο στον κατάλογο των ουσιών που προσδιορίζονται ενόψει της εγγραφής τους στο παράρτημα XIV του κανονισμού REACH, τούτο δε λόγω της ταξινομήσεώς του ως καρκινογόνου ουσίας κατηγορίας 2 και μεταλλαξιογόνου ουσίας κατηγορίας 2.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

14 Στις 10 Ιουνίου 2010 η PPG και η SNF άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

15 Με τη διάταξη της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, PPG και SNF κατά ECHA (T-268/10, EU:T:2011:508), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή των PPG και SNF ως απαράδεκτη.

16 Με την απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, PPG και SNF κατά ECHA (C-625/11 P, EU:C:2013:594), το Δικαστήριο αναίρεσε τη διάταξη της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, PPG και SNF κατά ECHA (T-268/10, EU:T:2011:508), ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

17 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή κατέθεσαν τα υπομνήματά τους παρεμβάσεως, αντιστοίχως, στις 16 Σεπτεμβρίου 2014 και στις 17 Σεπτεμβρίου 2014.

18 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο, αφού απέρριψε την προβληθείσα από τον ECHA ένσταση απαραδέκτου, απέρριψε την προσφυγή των PPG και SNF και καταδίκασε αυτές στα δικαστικά έξοδα.

Τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

19 Η PPG και η SNF ζητούν από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

– να ακυρώσει την επίδικη απόφαση ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και

– να καταδικάσει τον ECHA στα δικαστικά έξοδα.

20 Ο ECHA ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει την PPG και την SNF στα δικαστικά έξοδα.

21 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

22 Η PPG και η SNF υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της έννοιας «ενδιάμεσο προϊόν», όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού REACH. Κατά τις αναιρεσείουσες, με τις σκέψεις 54 έως 58 και 66 έως 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε μια προϋπόθεση η οποία δεν προβλέπεται από την εν λόγω διάταξη. Όπως επισημαίνουν, η πρόσθετη αυτή προϋπόθεση περιορίζει το εύρος της έννοιας «ενδιάμεσο προϊόν», καθώς υπάγει σε αυτή μόνον τις ουσίες των οποίων η χημική μετατροπή έχει «ως πρωταρχικό σκοπό» την παρασκευή άλλης ουσίας. Η προσθήκη αυτή συνεπάγεται τον αποκλεισμό από την κατηγορία των ενδιάμεσων προϊόντων κάθε ουσίας η οποία έχει συντεθεί με σκοπό την επιτέλεση ιδιαίτερης λειτουργίας, η οποία αντιστοιχεί στην τελική χρήση της ουσίας αυτής.

23 Κατά τις αναιρεσείουσες, η προκριθείσα από το Γενικό Δικαστήριο ερμηνεία έχει ως αποτέλεσμα να μη χαρακτηρίζεται ως ενδιάμεσο προϊόν το ακρυλαμίδιο που χρησιμοποιείται για τη λήψη του πολυακρυλαμιδίου για σκοπούς στεγανοποιήσεως. Ο λόγος αποκλεισμού του ακρυλαμιδίου από την κατηγορία των ενδιάμεσων προϊόντων σχετίζεται με το γεγονός ότι, στο πλαίσιο μιας τέτοιας καταστάσεως, το ακρυλαμίδιο «δεν χρησιμοποιείται προς τον σκοπό της παρασκευής» του πολυακρυλαμιδίου, αφού η εν λόγω χρήση αυτού του μονομερούς συνιστά «τελική χρήση».

24 Η ερμηνεία αυτή οδήγησε, εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει, με τις σκέψεις 56 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον χαρακτηρισμό του ακρυλαμιδίου που χρησιμοποιείται για την παρασκευή του πολυακρυλαμιδίου ως ενδιάμεσου προϊόντος, οσάκις το πολυακρυλαμίδιο χρησιμοποιείται εν συνεχεία για την παρασκευή γέλης ηλεκτροφορήσεως, για τον λόγο ότι ο τελικός σκοπός αυτής της διεργασίας δεν είναι η παρασκευή πολυακρυλαμιδίου, αλλά ο διαχωρισμός των μορίων κατά αναλυτικό τρόπο μέσω ηλεκτροφορήσεως.

25 Κατά τις αναιρεσείουσες, η κρίση αυτή του Γενικού Δικαστηρίου φανερώνει σύγχυση μεταξύ, αφενός, της χρησιμοποιήσεως του ακρυλαμιδίου για την παραγωγή πολυακρυλαμιδίου και, αφετέρου, της χρήσεως για την οποία προορίζεται το πολυακρυλαμίδιο, ήτοι των εφαρμογών στεγανοποιήσεως και ηλεκτροφορήσεως. Το Γενικό Δικαστήριο εξομοίωσε τον «πρωταρχικό σκοπό» της μετατροπής της αρχικής ουσίας με την «πρωταρχική χρησιμοποίηση» της συνθετικής ουσίας.

26 Κατά τις αναιρεσείουσες, αρνούμενο τον χαρακτηρισμό μονομερούς ως ενδιάμεσου προϊόντος, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε σιωπηρώς ότι η ουσία αυτή δεν παύει να υφίσταται μετά τον πολυμερισμό, εν αντιθέσει προς ό,τι είχε δεχθεί το Δικαστήριο με τη σκέψη 34 της αποφάσεως της 7ης Ιουλίου 2009, S.P.C.M. κ.λπ. (C-558/07, EU:C:2009:430).

27 Η PPG και η SNF υποστηρίζουν ότι η προκριθείσα από το Γενικό Δικαστήριο ερμηνεία είναι αντίθετη προς τον σκοπό του κανονισμού REACH και προς το έγγραφο του ECHA με τίτλο «Καθοδήγηση σχετικά με τα ενδιάμεσα προϊόντα» (έγγραφο ECHA-2010-G-17-FR). Όπως επισημαίνουν, τα ενδιάμεσα προϊόντα υπόκεινται, ιδίως για πρακτικούς λόγους, οι οποίοι εκτίθενται στην αιτιολογική σκέψη 41 του κανονισμού αυτού, σε ειδικό καθεστώς, το οποίο χαρακτηρίζεται, αφενός, από ειδικές προϋποθέσεις καταχωρίσεως, οι οποίες ορίζονται στα άρθρα 17 και 18 του εν λόγω κανονισμού, και, αφετέρου, από εξαίρεση από το πεδίο εφαρμογής του τίτλου VII του ιδίου κανονισμού.

28 Κατά τις αναιρεσείουσες, δικαιολογητική βάση αυτού του καθεστώτος παρεκκλίσεων αποτελεί το γεγονός ότι η έκθεση στις ουσίες αυτές είναι περιορισμένη, με αποτέλεσμα, αντιστοίχως, το επίπεδο κινδύνου από τις ουσίες αυτές να είναι χαμηλότερο εν συγκρίσει προς εκείνο των λοιπών ουσιών.

29 Ο ECHA και η Επιτροπή αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της PPG και της SNF.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

30 Προκειμένου να κριθεί αν ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο σχετικής με την ερμηνεία της έννοιας «ενδιάμεσο προϊόν» του άρθρου 3, σημείο 15, του κανονισμού REACH, είναι βάσιμος, κρίνεται αναγκαία η υπόμνηση ότι, στον εν λόγω κανονισμό, ο όρος «ενδιάμεσο προϊόν» χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό ορισμένων ουσιών οι οποίες, λόγω της χρησιμοποιήσεώς τους, υπάγονται σε ευνοϊκό καθεστώς παρεκκλίσεων, το οποίο χαρακτηρίζεται από μετριασμό ορισμένων εκ των υποχρεώσεων που προβλέπονται από τον εν λόγω κανονισμό.

31 Κατά τον προβλεπόμενο από το άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού REACH ορισμό, ως «ενδιάμεσο προϊόν» νοείται ουσία η οποία παρασκευάζεται και καταναλώνεται ή χρησιμοποιείται με σκοπό τη μετατροπή της σε άλλη ουσία μέσω χημικής διεργασίας, η οποία αποκαλείται «σύνθεση».

32 Επιπροσθέτως, το άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού REACH κατατάσσει τα ενδιάμεσα προϊόντα σε τρεις κατηγορίες. Η πρώτη κατηγορία, αυτή του «μη απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος», αφορά ενδιάμεση ουσία η οποία δεν αφαιρείται σκοπίμως από τον εξοπλισμό εντός του οποίου πραγματοποιείται η σύνθεση. Βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, ο κανονισμός REACH δεν εφαρμόζεται στην πρώτη αυτή κατηγορία. Στη δεύτερη κατηγορία, ήτοι την κατηγορία του «απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος στις εγκαταστάσεις παρασκευής», υπάγεται κάθε ενδιάμεση ουσία της οποίας η παρασκευή και η σύνθεση λαμβάνουν χώρα στις ίδιες εγκαταστάσεις. Η τρίτη κατηγορία, αυτή του «μεταφερόμενου απομονωμένου ενδιάμεσου προϊόντος», αφορά κάθε ενδιάμεση ουσία η οποία μεταφέρεται από μία εγκατάσταση σε άλλη. Οι δύο τελευταίες κατηγορίες ενδιάμεσων προϊόντων εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής του τίτλου VII του κανονισμού REACH, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, αυτού.

33 Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι, κατά το άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού REACH, προκειμένου η χρησιμοποίηση ουσίας να μπορεί να θεωρηθεί ενδιάμεσο προϊόν, απαιτείται να πληρούνται τρεις προϋποθέσεις. Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας με το σημείο 56 των προτάσεών της, η πρώτη εκ των προϋποθέσεων αυτών αφορά τον σκοπό που επιδιώκεται με την παρασκευή και τη χρησιμοποίηση ουσίας ως ενδιάμεσου προϊόντος, ο οποίος συνίσταται στη μετατροπή της ουσίας αυτής σε άλλη. Η δεύτερη προϋπόθεση αφορά το τεχνικό μέσο διά του οποίου πραγματοποιείται η μετατροπή αυτή, ήτοι μια χημική διεργασία που αποκαλείται «σύνθεση». Η τρίτη προϋπόθεση περιορίζει το εύρος της έννοιας «ενδιάμεσο προϊόν», υπάγοντας σε αυτήν αποκλειστικώς τις χρήσεις ουσίας που παραμένουν οριοθετημένες εντός ελεγχόμενου περιβάλλοντος, το οποίο μπορεί να είναι είτε ο εξοπλισμός εντός του οποίου πραγματοποιείται η σύνθεση, είτε η εγκατάσταση εντός της οποίας πραγματοποιούνται η παρασκευή και η σύνθεση ή στην οποία μεταφέρεται η ουσία αυτή· κατά το άρθρο 3, σημείο 16, του κανονισμού REACH, ως «εγκατάσταση» νοείται, «ενιαία τοποθεσία» με υποδομή και εξοπλισμό.

34 Εν προκειμένω, όσον αφορά τα δύο πρώτα εκ των κριτηρίων που αναφέρθηκαν με την προηγούμενη σκέψη, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «από τον ορισμό του ενδιάμεσου προϊόντος, ο οποίος προβλέπεται από το άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού [REACH], προκύπτει ότι ο χαρακτηρισμός μιας ουσίας ως ενδιάμεσου προϊόντος εξαρτάται από τον σκοπό που επιδιώκεται με την παρασκευή και με τη χρήση της εν λόγω ουσίας. [Σ]ύμφωνα με τον ως άνω ορισμό, το ενδιάμεσο προϊόν είναι μια ουσία η οποία παρασκευάζεται και καταναλώνεται ή χρησιμοποιείται αποκλειστικά στο πλαίσιο χημικών διεργασιών με σκοπό να αποτελέσει το αντικείμενο συνθέσεως». Διατυπώνοντας την κρίση αυτή, η οποία επαναλαμβάνεται κατ' ουσίαν στις σκέψεις 67 και 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε ορθώς την έννοια του ενδιάμεσου προϊόντος και, εν αντιθέσει προς ό,τι υποστηρίζουν η PPG και η SNF, δεν υπέπεσε συναφώς σε πλάνη περί το δίκαιο.

35 Εξάλλου, οι αιτιάσεις που διατυπώνονται κατά των σκέψεων 50 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και αφορούν την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου περί του παραδεκτού της προσφυγής, βάλλουν, κατ' ουσίαν, κατά των λόγων βάσει των οποίων το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε ότι το ακρυλαμίδιο χρησιμοποιείται αποκλειστικώς ως ενδιάμεσο προϊόν. Συναφώς, αφού διαπίστωσε, με τη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το 99,9 % του ακρυλαμιδίου χρησιμοποιείται ως ενδιάμεσο προϊόν, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατά τα λοιπά, ότι η χρησιμοποίηση της ουσίας αυτής σε προϊόντα στεγανοποιήσεως και για την παρασκευή γέλης ηλεκτροφορήσεως δεν μπορούσε να θεωρηθεί ενδιάμεσο προϊόν.

36 Όσον αφορά τα προϊόντα στεγανοποιήσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν ότι, μολονότι η χρησιμοποίηση του ακρυλαμιδίου συνεπάγεται τη χημική μετατροπή της ουσίας αυτής σε πολυακρυλαμίδιο, ο πρωταρχικός σκοπός αυτής της διεργασίας δεν είναι η παρασκευή πολυακρυλαμιδίου, αλλά η επιτέλεση της περιγραφόμενης με τη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως λειτουργίας στεγανοποιήσεως, η οποία συνίσταται ιδίως στη φραγή διεισδύσεως νερού, στην επισκευή έργων από σκυρόδεμα και στην αντιμετώπιση της εμφανίσεως υγρασίας.

37 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, ως εκ τούτου, με τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «σύμφωνα με τον ορισμό που προβλέπει το άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού [REACH], το ενδιάμεσο προϊόν είναι μια ουσία η οποία παρασκευάζεται και καταναλώνεται ή χρησιμοποιείται αποκλειστικά στο πλαίσιο χημικών διεργασιών με σκοπό να αποτελέσει το αντικείμενο συνθέσεως. Εν προκειμένω, είναι ακριβές ότι ο φορέας στεγανοποίησης με βάση το ακρυλαμίδιο χρησιμοποιείται για την παρασκευή μιας άλλης ουσίας όπου ο ίδιος μετατρέπεται στην εν λόγω άλλη ουσία, ήτοι σε ένα πολυμερές. Ωστόσο, όπως διατείνεται ο ECHA, το ακρυλαμίδιο δεν χρησιμοποιείται για να αποτελέσει, αυτό καθαυτό, αντικείμενο συνθέσεως, κατά την έννοια του ορισμού που προβλέπει το άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού [REACH]. Το ακρυλαμίδιο δεν χρησιμοποιείται προς τον σκοπό της παρασκευής της εν λόγω άλλης ουσίας, δεδομένου ότι ο πρωταρχικός σκοπός της χημικής διεργασίας συνίσταται στην υλοποίηση της λειτουργίας στεγανοποίησης που επέρχεται όταν ο φορέας στεγανοποίησης με βάση το ακρυλαμίδιο πολυμερίζεται. Αφού πολυμερισθεί, ο εν λόγω φορέας στεγανοποίησης στερεοποιείται σε σκληρή γέλη που είναι αδιάβροχη όταν χρησιμοποιείται σε εφαρμογές επίτευξης στεγανοποίησης. Επομένως, η χρήση του ακρυλαμιδίου ως φορέα στεγανοποίησης δεν αποτελεί ενδιάμεση χρήση, αλλά τελική χρήση της ουσίας αυτής».

38 Επισημαίνεται, εντούτοις, ότι, εφόσον ο σκοπός που επιδιώκεται με την παρασκευή και τη χρησιμοποίηση ουσίας είναι η μετατροπή της ουσίας αυτής σε άλλη, η πρώτη εκ των τριών προϋποθέσεων για τον χαρακτηρισμό ουσίας ως «ενδιάμεσου προϊόντος», προϋποθέσεων οι οποίες απορρέουν από το άρθρο 3, σημείο 15, του εν λόγω κανονισμού, πληρούται. Το άρθρο 3, σημείο 15, του ιδίου κανονισμού δεν προβλέπει κανένα πρόσθετο κριτήριο το οποίο να επιτρέπει διαφοροποίηση επί τη βάσει του πρωταρχικού ή παρεπόμενου χαρακτήρα αυτού του σκοπού ή διερεύνηση του ζητήματος κατά πόσον η χημική διεργασία διά της οποίας ουσία μετατρέπεται σε άλλη συγχέεται με την τελική χρήση για την οποία προορίζεται η ουσία αυτή.

39 Ως εκ τούτου, μη δεχόμενο ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας μετατροπής του σε πολυακρυλαμίδιο προοριζόμενο για σκοπούς στεγανοποιήσεως, το ακρυλαμίδιο συνιστά «ενδιάμεσο προϊόν», το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού REACH, καθώς προσέθεσε μια προϋπόθεση η οποία δεν προβλέπεται από τη διάταξη αυτήν.

40 Εντούτοις, η νομική αυτή πλάνη δεν ασκεί επιρροή επί του κύρους της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στον βαθμό κατά τον οποίο αφορά επάλληλες αιτιολογίες. Συγκεκριμένα, οι διαλαμβανόμενες στις σκέψεις 50 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αιτιολογίες κατά των οποίων βάλλει ο πρώτος λόγος αναιρέσεως και οι οποίες σχετίζονται με το παραδεκτό της προσφυγής έπονται του μη αμφισβητούμενου συμπεράσματος που διατυπώνεται με τη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι ότι η επίδικη απόφαση είναι ικανή να παραγάγει άμεσα αποτελέσματα επί της έννομης καταστάσεως των προμηθευτών αυτής της ουσίας. Τα άμεσα αυτά αποτελέσματα απορρέουν από τις υποχρεώσεις πληροφορήσεως οι οποίες προβλέπονται από το άρθρο 31, παράγραφος 9, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού, καθώς ο προσδιορισμός ουσίας σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 59 του κανονισμού REACH συνιστά νέα πληροφορία, ικανή να υποχρεώσει τους προμηθευτές να επικαιροποιήσουν το σχετικό δελτίο δεδομένων ασφαλείας που προβλέπονται από το εν λόγω άρθρο 31. Επομένως, στον βαθμό κατά τον οποίο βάλλει κατά των σκέψεων 50 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής.

41 Εκ των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει αλυσιτελής.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος βάλλει κατά των σκέψεων 64 έως 71 και 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η PPG και η SNF προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν αποφάνθηκε επί της αιτιάσεώς τους που αντλείται από παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του κανονισμού REACH και ότι, συνεπώς, αυτό παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως. Κατά τις αναιρεσείουσες, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν εκτίθενται οι λόγοι για τους οποίους η σαφής εξαίρεση που προβλέπει η εν λόγω διάταξη δεν καταλαμβάνει το άρθρο 59 του κανονισμού αυτού.

43 Ο ECHA και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι επαρκής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει το Γενικό Δικαστήριο επιβάλλει σε αυτό να εκθέτει κατά τρόπο σαφή και αναμφίλεκτο τη συλλογιστική που ακολούθησε, ούτως ώστε, αφενός, οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τη δικαιολογητική βάση της ληφθείσας αποφάσεως και, αφετέρου, το Δικαστήριο να είναι σε θέση να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2004, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, EU:C:2004:6, σκέψη 372, καθώς και διάταξη της 1ης Ιουνίου 2017, Universidad Internacional de la Rioja κατά EUIPO, C-50/17 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:415, σκέψη 12).

45 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο. αφού παρέθεσε, με τη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα της PPG και της SNF περί παραβάσεως του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του κανονισμού REACH, εξέθεσε, με τις σκέψεις 64 έως 71, τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι τα επιχειρήματά αυτά ήταν αβάσιμα.

46 Από το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει κατά τρόπο σαφή και αναμφίλεκτο η συλλογιστική την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακολούθησε προκειμένου να απορρίψει τον πρώτο λόγο της προσφυγής ακυρώσεως της οποίας επελήφθη.

47 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος βάλλει κατά των σκέψεων 64 έως 71 και 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η PPG και η SNF υποστηρίζουν ότι η ερμηνεία του κανονισμού REACH την οποία το Γενικό Δικαστήριο προέκρινε προς απόκρουση της θέσεως ότι τα ενδιάμεσα προϊόντα εξαιρούνται από τη διαδικασία προσδιορισμού του άρθρου 59 του κανονισμού αυτού είναι προδήλως αντίθετη προς το σαφές γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού. Κατά τις αναιρεσείουσες, η διάταξη αυτή καταλαμβάνει, ανεξαιρέτως, στο σύνολό του, τον τίτλο VII του κανονισμού REACH. Όπως επισημαίνουν, εάν ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση να αποκλείσει τη διαδικασία προσδιορισμού από το πεδίο εφαρμογής της εξαιρέσεως που προβλέπεται για τα ενδιάμεσα προϊόντα, θα είχε μεριμνήσει για την εισαγωγή ρητής διατάξεως. Δεδομένου ότι το γράμμα της εν λόγω διατάξεως δεν καταλείπει κανένα περιθώριο αμφισημίας, παρέλκει η προσφυγή σε άλλες ερμηνευτικές μεθόδους πέραν της γραμματικής ερμηνείας.

49 Η PPG και η SNF υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, δεχόμενο, με τη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, δυνάμει του άρθρου 59 του κανονισμού REACH, κάθε ενδιάμεσο προϊόν δυνάμενο να χαρακτηρισθεί «ουσία» μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο της προβλεπόμενης από την εν λόγω διάταξη διαδικασίας προσδιορισμού, τούτο δε παρά το γεγονός ότι το εν λόγω άρθρο 59 περιλαμβάνεται στον τίτλο VII του κανονισμού αυτού, παρέβη το εν λόγω άρθρο. Κατά τις αναιρεσείουσες, το γεγονός ότι ουσία εμφανίζει άκρως ανησυχητικές εγγενείς ιδιότητες, οι οποίες άπτονται του άρθρου 57 του κανονισμού REACH, δεν δικαιολογεί παραβίαση του κανονισμού αυτού από τον ECHA.

50 Κατά τις PPG και SNF, η ερμηνεία του άρθρου 59 του κανονισμού REACH την οποία προέκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι εσφαλμένη. Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι είναι δυνατή η εγγραφή ουσίας στον κατάλογο των υποψηφίων ουσιών συνοδευόμενη από τη διευκρίνιση ότι η έγγραφη αυτή δεν επηρεάζει τη χρησιμοποίηση της ουσίας αυτής ως ενδιάμεσου προϊόντος. Δεδομένου ότι οι ενδιάμεσες ουσίες δεν προορίζονται προς εγγραφή στο παράρτημα XIV του κανονισμού αυτού, δεν συντρέχει λόγος εγγραφής τους σε κατάλογο καταρτισθέντα για τέτοιες εγγραφές.

51 Κατά τις αναιρεσείουσες, η διαπίστωση στην οποία το Γενικό Δικαστήριο προέβη με τη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι ότι το άρθρο 57 του κανονισμού REACH αφορά τις εγγενείς ιδιότητες των ουσιών, στερείται σημασίας στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού.

52 Ο ECHA και η Επιτροπή αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της PPG και της SNF.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

53 Προκειμένου το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, επιβάλλεται να υπομνησθεί το πλαίσιο εντός του οποίου εφαρμόζεται η προβλεπόμενη από το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του κανονισμού REACH εξαίρεση.

54 Από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι σκοπός αυτού είναι η εξασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος, συμπεριλαμβανομένης της προαγωγής εναλλακτικών μεθόδων αξιολογήσεως των κινδύνων από ουσίες, καθώς και η ελεύθερη κυκλοφορία των ουσιών εντός της εσωτερικής αγοράς, με παράλληλη ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και της καινοτομίας. Προς τούτο, ο εν λόγω κανονισμός καθιερώνει ολοκληρωμένο σύστημα ελέγχου των χημικών ουσιών, το οποίο περιλαμβάνει την καταχώριση, την αξιολόγηση και την αδειοδότησή τους καθώς και ενδεχόμενους περιορισμούς της χρήσεώς τους (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2017, Polynt κατά ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, σκέψη 20).

55 Όπως τονίζεται ιδίως με τις αιτιολογικές του σκέψεις 69 και 70, ο κανονισμός REACH επιτάσσει ιδιαίτερη προσοχή ως προς τις αποκαλούμενες «άκρως ανησυχητικές» ουσίες. Οι ουσίες αυτές υπόκεινται στο προβλεπόμενο από τον τίτλο VII του εν λόγω κανονισμού καθεστώς αδειοδοτήσεως. Από το άρθρο 55 του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι σκοπός του καθεστώτος αδειοδοτήσεως «είναι να εξασφαλισθεί η εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, εξασφαλίζοντας ταυτοχρόνως ότι οι κίνδυνοι από τις ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία ελέγχονται επαρκώς και ότι οι ουσίες αυτές αντικαθίστανται προοδευτικά από κατάλληλες εναλλακτικές οικονομικώς και τεχνικώς βιώσιμες ουσίες ή τεχνολογίες» (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2017, Polynt κατά ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, σκέψη 21).

56 Το πρώτο στάδιο αυτού του καθεστώτος αδειοδοτήσεως είναι η διαδικασία προσδιορισμού των άκρως ανησυχητικών ουσιών βάσει των κριτηρίων του άρθρου 57 του κανονισμού REACH. Το δεύτερο στάδιο είναι η εγγραφή των ουσιών αυτών στον κατάλογο των ουσιών που υπόκεινται σε αδειοδότηση, ο οποίος συνιστά το παράρτημα XIV του εν λόγω κανονισμού, ενώ το τρίτο και τελευταίο στάδιο αφορά τη διαδικασία που οδηγεί, ενδεχομένως, στην αδειοδότηση άκρως ανησυχητικής ουσίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2017, Polynt κατά ECHA, C-323/15 P, EU:C:2017:207, σκέψη 22).

57 Προς εξασφάλιση της συνοχής μεταξύ του προβλεπόμενου από τον τίτλο VII του εν λόγω κανονισμού REACH καθεστώτος αδειοδοτήσεως και των λοιπών νομοθετικών ή κανονιστικών διατάξεων της Ένωσης που σκοπούν στην προστασία της ανθρώπινης υγείας ή του περιβάλλοντος έναντι κινδύνων από τη χρήση χημικών ουσιών, το άρθρο 58, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού επιτρέπει την εξαίρεση ορισμένων χρήσεων ή κατηγοριών χρήσεων από την απαίτηση περί αδειοδοτήσεως, «εάν, βάσει της ισχύουσας ειδικής κοινοτικής νομοθεσίας με την οποία επιβάλλονται στοιχειώδεις απαιτήσεις στη χρήση της ουσίας για την προστασία της υγείας του ανθρώπου ή του περιβάλλοντος, ο κίνδυνος ελέγχεται ορθώς». Ο μηχανισμός εξαιρέσεως προϋποθέτει αρραγή δεσμό μεταξύ ουσίας και των χρήσεων ή κατηγοριών χρήσεών της (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2017, VECCO κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-651/15 P, EU:C:2017:543, σκέψεις 30 και 37).

58 Πέραν της ειδικής αυτής εξαιρέσεως που προβλέπεται από το άρθρο 58, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH, το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του κανονισμού αυτού, καθιερώνει γενική εξαίρεση, δυνάμει της οποίας «τα απομονωμένα ενδιάμεσα προϊόντα στις εγκαταστάσεις παρασκευής και [τα] μεταφερόμενα απομονωμένα ενδιάμεσα προϊόντα εξαιρούνται από τον τίτλο VII» του εν λόγω κανονισμού.

59 Εάν η διάταξη αυτή ετύγχανε γραμματικής ερμηνείας, όπως προτείνουν η PPG και η SNF, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι κάθε ουσία η οποία χρησιμοποιείται ως απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν στις εγκαταστάσεις παρασκευής ή ως μεταφερόμενο απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν εξαιρείται, εκ του

λόγου τούτου, αυτοδικαίως από το πεδίο εφαρμογής του συνόλου των διατάξεων του τίτλου VII του κανονισμού REACH. Μια τέτοια ουσία δεν θα υπέκειτο, επομένως, στην προβλεπόμενη από το άρθρο 59 του κανονισμού αυτού διαδικασία προσδιορισμού, τούτο δε παρά το γεγονός ότι, λόγω των εγγενών ιδιοτήτων της, η ουσία αυτή θα ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 57 του εν λόγω κανονισμού και, συνεπώς, θα έπρεπε να θεωρηθεί άκρως ανησυχητική. Στην περίπτωση αυτή, επί της συγκεκριμένης ουσίας δεν θα ετύγχανε εφαρμογής ούτε η διαδικασία αδειοδοτήσεως που ρυθμίζεται από τα κεφάλαια 2 και 3 του τίτλου VII του ιδίου κανονισμού.

60 Μια τέτοια γραμματική ερμηνεία είναι προδήλως αντίθετη προς τον υπομνησθέντα με τις σκέψεις 54 και 55 της παρούσας αποφάσεως σκοπό του κανονισμού REACH, ο οποίος συνίσταται στην προστασία της υγείας και του περιβάλλοντος. Εξάλλου, η ερμηνεία αυτή είναι ανακόλουθη προς την οικονομία του κανονισμού αυτού.

61 Όπως υπενθύμισε η γενική εισαγγελέας με τα σημεία 85 έως 87 των προτάσεών της, από το άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού REACH, το οποίο ορίζει την έννοια «ενδιάμεσο προϊόν», σε συνδυασμό με τις διατάξεις του τίτλου VII αυτού, προκύπτει ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του ιδίου κανονισμού εξαίρεση πρέπει να νοείται ως εφαρμοζόμενη μόνο στις χρήσεις ουσίας οι οποίες μπορούν να χαρακτηρισθούν ως απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν στις εγκαταστάσεις παρασκευής ή ως μεταφερόμενο απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν. Η εξαίρεση αυτή δεν καταλαμβάνει, επομένως, τις διατάξεις του τίτλου VII οι οποίες διέπουν τις ουσίες σε συνάρτηση με άλλα στοιχεία, διάφορα των χρήσεων ή των κατηγοριών χρήσεών τους.

62 Συνεπώς, η προβλεπόμενη από το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του κανονισμού REACH εξαίρεση αφορά μόνον τη διαδικασία αδειοδοτήσεως των κεφαλαίων 2 και 3 του τίτλου VII του κανονισμού αυτού. Πράγματι, η διαδικασία αυτή σκοπεί ακριβώς στην οριοθέτηση, για συγκεκριμένη άκρως ανησυχητική ουσία, των χρήσεων και κατηγοριών χρήσεων που μπορούν να επιτραπούν, υπό την επιφύλαξη ιδίως της γενικής εξαιρέσεως του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού.

63 Αντιθέτως, η εξαίρεση αυτή δεν τυγχάνει εφαρμογής επί των διατάξεων του τίτλου VII του κανονισμού REACH οι οποίες διέπουν τις ουσίες σε συνάρτηση με τις εγγενείς τους ιδιότητες. Το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του κανονισμού αυτού δεν αποκλείει, επομένως, τη δυνατότητα προσδιορισμού ουσίας ως άκρως ανησυχητικής βάσει των κριτηρίων του άρθρου 57 του εν λόγω κανονισμού, τούτο δε ακόμη και αν αυτή χρησιμοποιείται αποκλειστικώς ως απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν στις εγκαταστάσεις παρασκευής ή ως μεταφερόμενο απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν.

64 Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας με το σημείο 83 των προτάσεών της, από τις προπαρασκευαστικές εργασίες του κανονισμού REACH προκύπτει ότι η δικαιολογητική βάση μιας τέτοιας σχέσεως μεταξύ της διαδικασίας αδειοδοτήσεως και της εξαιρέσεως που προβλέπεται για τις ουσίες που χρησιμοποιούνται ως απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν στις εγκαταστάσεις παρασκευής ή ως μεταφερόμενο απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν έγκειται στο γεγονός ότι, εκ φύσεως, οι χρήσεις αυτές δεν προκαλούν ανησυχία και δύνανται, εξ αυτού του λόγου, να εξαιρούνται από τη διαδικασία αδειοδοτήσεως.

65 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, με τη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «από τον ορισμό του ενδιάμεσου προϊόντος, ο οποίος προβλέπεται από το άρθρο 3, σημείο 15, του κανονισμού [REACH], προκύπτει ότι ο χαρακτηρισμός μιας ουσίας ως ενδιάμεσου προϊόντος εξαρτάται από τον σκοπό που επιδιώκεται με την παρασκευή και με τη χρήση της εν λόγω ουσίας. Όπως ήδη υπομνήσθηκε […], σύμφωνα με τον ως άνω ορισμό, το ενδιάμεσο προϊόν είναι μια ουσία η οποία παρασκευάζεται και καταναλώνεται ή χρησιμοποιείται αποκλειστικά στο πλαίσιο χημικών διεργασιών με σκοπό να αποτελέσει το αντικείμενο συνθέσεως. Στον βαθμό που κάθε ουσία μπορεί, κατ' αρχήν, να παρασκευάζεται προκειμένου να υποστεί χημική μετατροπή και να καταναλώνεται ή να χρησιμοποιείται στο πλαίσιο της μετατροπής αυτής προκειμένου να αποτελέσει το αντικείμενο συνθέσεως και, ως εκ τούτου, να διέπεται από το

καθεστώς του ενδιάμεσου προϊόντος, το γεγονός ότι μια ουσία διαθέτει, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, το καθεστώς του ενδιάμεσου προϊόντος δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια ότι η εν λόγω ουσία εξαιρείται από τη διαδικασία χαρακτηρισμού των ουσιών που προβλέπεται από το άρθρο 59 [του κανονισμού αυτού]».

66 Δεδομένου ότι αυτός ο νομικός λόγος αρκούσε για να δικαιολογήσει κατά νόμον την απόρριψη του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

67 Η PPG και η SNF προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι απέρριψε, με τις σκέψεις 69 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα με τα οποία αυτές υποστήριζαν ότι ο ECHA είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως παραλείποντας να λάβει υπόψη τα δεδομένα που περιλαμβάνονταν στον φάκελο που είχε καταρτισθεί σύμφωνα με το παράρτημα XV του κανονισμού REACH. Όπως επισημαίνουν, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα δεδομένα που προβλέπονται από το παράρτημα XV του κανονισμού αυτού δεν ασκούσαν επιρροή επί του προσδιορισμού ουσίας στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 59 του εν λόγω κανονισμού.

68 Κατά τις αναιρεσείουσες, η εκτίμηση αυτή είναι πεπλανημένη. Συγκεκριμένα, η κατάρτιση του εν λόγω φακέλου συνιστά το πρώτο στάδιο της διαδικασίας αδειοδοτήσεως ουσίας και ο φάκελος αυτός πρέπει να περιέχει όλες τις πληροφορίες που είναι κρίσιμες προκειμένου να καθορισθεί αν συγκεκριμένη ουσία πρέπει να περιληφθεί στον κατάλογο των υποψηφίων ουσιών και στο παράρτημα XIV του κανονισμού REACH. Πέραν των εγγενών ιδιοτήτων της ουσίας, σύμφωνα με το παράρτημα XV του κανονισμού αυτού, στον εν λόγω φάκελο πρέπει να περιέχονται πληροφορίες για τις χρήσεις, την έκθεση, τις εναλλακτικές ουσίες και τους κινδύνους.

69 Εν προκειμένω, από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του ο ECHA προκύπτει ότι το ακρυλαμίδιο χρησιμοποιείται αποκλειστικώς ως ενδιάμεσο προϊόν. Κατά τις PPG και SNF, ο ECHA όφειλε να εξετάσει τα στοιχεία αυτά με επιμέλεια και αμεροληψία (απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, σκέψη 14). Τα εν λόγω στοιχεία απεδείκνυαν ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του κανονισμού REACH πληρούνταν.

70 Ο ECHA και η Επιτροπή αμφισβητούν τη βασιμότητα αυτών των επιχειρημάτων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

71 Όπως έγινε δεκτό με τη σκέψη 63 της παρούσας αποφάσεως, το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του κανονισμού REACH δεν αποκλείει τη δυνατότητα προσδιορισμού ουσίας ως άκρως ανησυχητικής βάσει των κριτηρίων του άρθρου 57 του εν λόγω κανονισμού, τούτο δε ακόμη και αν αυτή χρησιμοποιείται αποκλειστικώς ως απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν στις εγκαταστάσεις παρασκευής ή ως μεταφερόμενο απομονωμένο ενδιάμεσο προϊόν.

72 Το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε, επομένως, σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας, με τη σκέψη 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «έστω και αν υποτεθεί ότι στον [...] φάκελο [που το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατήρτισε σύμφωνα με το παράρτημα XV του εν λόγω κανονισμού] μνημονεύονται απλώς παραδείγματα χρήσεων της εν λόγω ουσίας ως ενδιάμεσου προϊόντος, το στοιχείο αυτό δεν θα είχε καμιά σημασία ως προς τον χαρακτηρισμό του ακρυλαμιδίου ως λίαν ανησυχητικής ουσίας πληρούσας τα κριτήρια του άρθρου 57 του κανονισμού 1907/2006, δεδομένου ότι οι πληροφορίες αυτές δεν αφορούν τις εγγενείς ιδιότητες του ακρυλαμιδίου».

73 Για τον ίδιο λόγο, οι ανάλογες αιτιολογίες που διαλαμβάνονται στις σκέψεις 70 και 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν ενέχουν νομική πλάνη.

74 Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου και του έκτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

75 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως η PPG και η SNF επικρίνουν τη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματά τους περί παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας. Οι αναιρεσείουσες εκτιμούν ότι θα μπορούσε να προκριθεί ένα επιεικέστερο από την επίδικη απόφαση εναλλακτικό μέτρο, ήτοι η εγγραφή του ακρυλαμιδίου στον κατάλογο των υποψηφίων ουσιών με τη διευκρίνιση ότι ο εν λόγω προσδιορισμός και η εν λόγω εγγραφή δεν ασκούν επιρροή επί της χρησιμοποιήσεως της ουσίας αυτής ως ενδιάμεσου προϊόντος.

76 Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως η PPG και η SNF υποστηρίζουν ότι η σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι πλημμελώς αιτιολογημένη.

77 Ο ECHA και η Επιτροπή αποκρούουν τα επιχειρήματα αυτά.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

78 Όπως έγινε δεκτό με τη σκέψη 62 της παρούσας αποφάσεως, η προβλεπόμενη στα κεφάλαια 2 και 3 του τίτλου VII του κανονισμού REACH διαδικασία αδειοδοτήσεως σκοπεί στην οριοθέτηση, για συγκεκριμένη άκρως ανησυχητική ουσία, των χρήσεων και κατηγοριών χρήσεων που μπορούν να επιτραπούν, υπό την επιφύλαξη ιδίως της γενικής εξαιρέσεως του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού.

79 Υπό τις συνθήκες αυτές, η εγγραφή ουσίας στον κατάλογο των ουσιών που έχουν προσδιορισθεί με σκοπό τη συμπερίληψή τους στο παράρτημα XIV του εν λόγω κανονισμού και η πλαισίωση της εγγραφής αυτής με τη διευκρίνιση ότι η εγγραφή δεν ασκεί επιρροή επί των χρήσεων που εξαιρούνται δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β′, του ιδίου κανονισμού θα ισοδυναμούσε με απλή επανάληψη όσων ήδη προκύπτουν από τον κανονισμό REACH. Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας με το σημείο 116 των προτάσεών της, ένα τέτοιο μέτρο θα στερείτο παντελώς σημασίας για τους σκοπούς της εφαρμογής της αρχής της αναλογικότητας.

80 Επομένως, απορρίπτοντας, με τη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα της PPG και της SNF, για τον λόγο ότι «ο νομοθέτης έχει θεσπίσει ειδικούς κανόνες σχετικά με τα ενδιάμεσα προϊόντα στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, και παράγραφος 8, στοιχείο β′, [του κανονισμού REACH]», το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και ανταποκρίθηκε στην υποχρέωσή του αιτιολογήσεως.

81 Συνεπώς, ο πέμπτος και ο έκτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

82 Από την προεκτεθείσα συλλογιστική προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

83 Βάσει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, οσάκις η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ιδίου Κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

84 Το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ορίζει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

85 Δεδομένου ότι ο ECHA ζήτησε την καταδίκη της PPG και της SNF στα δικαστικά έξοδα και οι PPG και SNF ηττήθηκαν, πρέπει αυτές να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα.

86 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή, παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως, φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Η Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) και η SNF SAS φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους και καταδικάζονται στα δικαστικά έξοδα του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ECHA).

3) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

(υπογραφές)